

ΟΤΑΝ Η ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΝΟΥΝ ΚΑΙ ΠΙΣΧΟΥΝ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Σατωβριάνδος προς την κόρησα ντε Ντυρά :

«Αγαπημένη μου, αγαπημένη μου, κρύνε πόσον σ' αγατώ! Δεν έπιγα σήμερα σ' ένα μεγάλο κυνήγι, μόνο και μόνο για να σου γράψω. Ω, είνε αδύνατο να φανταστής πόσο θά ήμουν εδυγχομένης αν μαρούσα να σέ ξαναδώ, έστω και για λίγες στιγμές. Η αγάπη μου για σένα μεγαλώνει μέρα με την ημέρα. Δεν μπορώ να σου περιγράψω το τί νοιώθω για σένα. Γίνουσα ό πιο στειρούς των ανθρώπων, όταν πρόκειται να σου εκαρσώ το πσίθημά μου. Μονάχα δυό λέξεις μπορούν να τά πων ήλια. Κι' ή λέξεις αυτές είνε : «Σ' αγατώ». Γι' αυτό ή έπιστολές που σου στέλλω, είνε τόσο σύντομες, ώστε ντρέπεται για λογαριασμό μου. Αν ήθελα να τις έπεκατέινω θά σου έγραφα άνοιχτες. Σ' αγατώ λοιπόν. Σ' αγατώ. Χαίρε. γλυκειά μου αγαπημένη!...»

Η Λουίζα Φερράν προς τον βαρόνο ντε Μπρετέιγ :

«Είνε δυνατόν να μ' αγαπάτε; Μοί τό λέτε αλήθεια ή μήπως όνειρέμα; Ω, πόσο είνε όραίο ν' αγαπά κανείς έτσι φλογερά!... Κι' εγώ σάς αγατώ, ό, ναι, σάς αγατώ και στο τέλος θά κατανηθώ τρελλή άτ' την αγάπη σας. Όσο περισσότερο σάς βλέπω, τόσο πιο πολύ νοιώθω να μ' έγκαταλείπει τό λογικό μου. Δεν θέλω πιά να βλέπω παρά μονάχα εσάς. Έσάς να νερειόμα, για σάς να μιλάω, εσάς να σκεπτόμα... Η αγάπη σου μ' έχει ανέβασει στους άστρους και τρέμα, τρέμα μπρος πάλι στη γή... Αγαπημένη μου, αγαπημένη μου, κράτηέ με πάντα ψηλά στους αϊθέρας, με τό πσίθημά σου.

παθής και του απάντησε :

—Κάνετε ό,τι θέλετε... Την ίδια μέρα κιάλας ό Ρενέ Βιδιανί, ό όποιος είχε πάει την ύπόθεσι αυτή με την καρδιά του, ύπέβαλε ένσταση κατά της καταχώσεως. Έτσι έφτασε ή ύπόθεσι στο δικαστήριο. Μπρός σ' ένα άκροατήριο αποτελούμενο σχεδόν αποκλειστικά από ποιητές, δημοσιογράφους και καλλιτέχνες της Μονμάρτης, ό Βιδιανί μιλούσε επί τρία τέταρτα της ώρας με μιά ευλογιατή ορμητική, γεμάτη λυρισμό πού δέν είχε ποτέ άλλωτε, όποτε όταν έπαιρ από πολλά χρόνια ύποστήριξε μέσ' στη Βουλή, σε μιά θυελλώδη συνεδρίαση, την κινδυνεύουσα κυβερνησι του.

—Σ' ένα δημοκρατικό κράτος, φώναζε, δέν επιτρέπεται να διαπράττωται τέτοια έγκλήματα!... Έτσι ό πλοσίους, ό όποιος έχει δέκα χιλιάδες άρνά και εκατό σκύλους ίσως, δέν πληρώνει κανένα φόρο, ενώ ό πτωχός, ό όποιος δέν έχει παρά ένα μόνο άρνι, καταπιέζεται από την πιο επαχθή φορολογία. Κύριοι δικαστάι, δέν θά επιτρέψετε μιά τέτοια άτιμία!... Και αν επιτρέψετε, θά καταφύγωμε στον Άρειο Πάγο και θά επικληθώμε τί φωνή του λαγκισμίου Τύπου. Σάς τό όρκίζομαι στους κριάτες του Άδου, Μίνωα, Αισάο και Ραδάμανθυ και στον Άγίο τους, ό όποιος στις σκοτεινές εποχές του Μεσαίωνα ύπηρέξε ό πάτρων των δικηγόρων...

Ό δικαστάι, άτ' τους όποιους ό περισσότερο ήσαν θαμάνες του «Μαύρου Γάτου», γελούσαν κάτω άτ' τά μουστάκια τους και τό Κοινόν έπενηνμισέ, παρά τίς απειλές της φρουράς του δικαστηρίου.

«Υστερ' από μιά σόκοψη, κατά την όποια ό δικαστάι άφρασαν τό γέλια τους ελευθέρω να ξεολώσουν, εξέδωσαν την άπόφασί τους. Χαρακτήρισαν τόν Πιστολέ ός μαντρόσκυλο, απήλλαξαν τόν Γκωντόν κάθε φορολογίας και κατελόγησαν τά έξοδα εις βάρος του δημοσιου.

Η επάνους άτ' τό δικαστήριο στη Μονμάρτη ύπηρέξε θριαμβευτική. Το ίδιο όραδι, τό δυστυχισμένο άρνάα, ψημένο τέχνη, καταπορηχότερο άτ' όλη την όδοή των ποιητών του «Μαύρου Γάτου», ό όποιος ήσαν ένα τόνο κροσί εις ύψαινα των δικαστών. Στο σύμπασιο αυτό, την τιμητική θέσι την είχε ό φηως της ημέρας Ρενέ Βιδιανί, στο πλευρό του Πιστολέ, ό όποιος δέν έννοιωσε καμιά τύχη καθώς τραγάνιζε τά κοκκαλάκια του παλαιού προστατευομένου του.

Τό άληθινό θήμα της Ιστορίας αυτής ήταν ό πατέρας του ποιητού Ζουά, ό χασάτης δηλαδή που είχε δανείσει τό άρνάα κι' ό όποιος άκόμα να τό πληρωθή!...

Μή μ' άφήσης να πέσω, ό, μή!...»

Της ίδιας προς τόν ίδιο :

«Απόψε πέρασα την πιο ευτυχισμένη νύχτα, άπότου λέπετε σεις. Σάς είδα στ' όνειρό μου, αγαπημένη μου φίλε, και σάς μιλήσα, σάς μιλήσα άρκετή ώρα. Η πραγματικότητα δέν μπορεί να μου δώσει μιάν έντύπωση τόσο λοχηρή, σαν αυτή που μου έδωσε ή άπονηνή θεληματική αυταπάτη. Ω, πόσο ευτυχισμένη θάμουν αν δέν ξεπνοίσα!... Πίστενα πάντα δι στις συναντήσεις μας σάς λέω καθειπ που αισθανόμα για σάς. Μοί φαίνεται βίως πως απόψε, στ' όνειρό μου, σάς μιλούσα με περισσότερο θέρη και τρυφερότητα, πως ό φόβος δέν είχε καθόλου θέσι. στην καρδιά μου και πως τό μόνο που αισθανόμαστε ήσαν ή συγκίνησι κι' ή παραφορά που χαρίζε μια άγάπη, έξαιρετικά ευτυχισμένη. Ποτέ μου δέν θά την ξεχάσω αυτή τη νύχτα. αυτό τό θέιο όνειρο...»

Ο Λουκιανός Βοναλάτης προς την κυρία Ρεκαμιέ :

«Βενετία, 27 Ιουλίου 1799.

Σάς γράφει ό Ρωμαίος σας, Ιουλιέττα μου! Κι' αν άρνηθήτε να διαβάσετε τό γράμμα μου αυτό, θά φανήτε πιο σκληρή άτ' τους γονείς σας με τίς αίνους των γκόνιες. Στην άρχή δέν ήξερα παρά μόνο τ' όνομά σας. Σάς είδα έπειτα σε μερικες γραφές και θεσάωθηρα πως είσθε ή ωραυότερη γυναικία του κόσμου. Χίλια στόματα σάς εγκωμιάζουν... Η όμορφιά σας με είχε θαυμάσει. Σάς ξεκακείδα κι' άλλες φορές από τότε. Και για μιά στιγμή μοί φάνηκε πως μου χαμογιάσθε ή αγάπη. Καθισμένος σ' έναν πάγκο, μόνας, μαζί σας, σάς μιλούσα και νόημα πως άκούσα ένα στεναγμό να βγαίνει άτ' το στήθος σας. Άλλομουν όμοιος!... Όταν συνήρα άτ' την πλάση μου, είδα καθισμένη ανάμεσα μας την άπαφύρια με τό άτάχαχο μέτωπό της. Κι' ένό τό λόγια μου φανέρωναν τό πάθος που με καταφύραγε, τά δικιά σας έφεραν τη σκληρή σφραγίδα της εικόλογίας. Ω, Ιουλιέττα μου! Η ζωή χωρίς έρωτα δέν είνε παρά ένας άτέλειτος έσθος. Σεις που ήσθε ή ωραυότερη γυναικία, ύπάρχετε νάστε συγχρόνως κι' ή πιο ειςάσθητη άτ' όλες. Εδυγχομένος ό θνητός που θά νήν ή αγαπημένος της καρδιάς σας!...»

Η κυρία ντε Σαμπράν προς τόν ίππότη ντε Μπουφρέ

«Σήμερα είμα καταβεβλημένη από τη ντροπή μου και τίς τύψεις μου. Συλλογιστήκα όια τά δείγματα της φιλίας και του έρωτος, που μου έδωσες, άπότου σε γνωρίσω και βρήκα πως είμα ένα τέρας άγρωσύας. Ναι, είμα άγρωσύη. Και τό έπίθετο, τό δικαίο έπίθετο κιάμας που μουδούσες χτές άπάνω στο θυμό σου, είνε άρκετά σγκαταβαστικό, προκειμένου για μένα. Άλλά κά με ύπομονη, αγαπημένη μου, και με τό κούρο θά ικανοποιηθής για όλες τίς άδικίες που σοίτανα ως τώρα. Δεν θέλω να σε κρατώ κοντά μου με τό στεναλό. Μονάχα ή θέλησι σου θέλω να σ' όδηγή κοντά μου και ποτέ να μη σε δεομειή ή κωλοσύνη. Δεν μοί άρέσει νάμα εύτυχη όμηνή εις βάρος σου. Χαίρε, ψηχι μου. Μείνε ελευθέρως κ' αγάπησε με αν θέλεις ή αν μπορείς. Μιά συλλογισού πως κανέναν στον κόσμο δέν σ' αγαπά όσο εγώ και πως δέν λογαριάσω τη ζωή παρά μόνο για να την περάσω μαζί σου.»

Της Μάιρης Κλάρκ προς τόν Κλαύδιο Φωριέλ :

«Πρό όλίγου πηρα τό γράμμα σας πού τό βρήκα πηγαίνοντας για δεύτερη φορά στο ταχυδρομείο, γιατί την πρώτη είχαν την απανθρωπία να μη μου τό δώσουν. Α' αγαπητέ μου φίλε, πως μπορείτε ν' άμφιβάλλετε για την αγάπη μου προς εσάς; Πώς λοιπόν κανονίσα τις σκέψεις και τίς πράξεις μου, αν όχι έσες; Έσεις είσθε ή άρχή, ή μέση και τό τέλος του κόσμου για μένα. Είνε αλήθεια ότι σάς έγραφα την προηγούμενη έπιστολή μου πως δέν σάς αγατώ πολύ, αλλά τό έκανα αυτό, γιατί ήμουν θυμωμένη μαζί σου. Τώρα όμως που ξεκαρλίθηκα, βρισκού ότι σάς αγατώ περισσότερο, παρά ποτέ. Εξέρω άρκετά καλά τόν εαυτό μου και τώρα δέν πιστεύω ούτε λέξι άτ' όσα σάς έγραφα. Σάς λατρεύω... Κάθε μου σκέψις είνε για σάς κι' όλες μου ή έλλειδες κι' ό πόθοι εσάς έχουν ως άπαικωμένο τους. Μιά στιγμή δέν περνάει που να μη σάς θυμηθώ. Όταν άκούω να πορφέρουν τ' όνομά σας, ή καρδιά μου χτυπάει δυνατά... Φτωχή μου καρδιά! Πόσα ύπόφερε και πόσα ύποφέρει άκόμα εξ αιτίας σας... Είνε γεμάτη πληγές, αλλά φτάνει μονάχα μιά γλυκειά σας λέξις για να τις κλεισι πάλι... Ω, ελμα δυστυχισμένη κ' ευτυχισμένη συγχρόνως. Εδυγχομένη γιατί εσ αγαπάω και δυστυχισμένη γιατί ή αγάπη σας με κάνει να ύποφέρω... Ως ποτέ θά βοστιάξή ή αγωνία αυτή;... Ποτέ θά πελωύση επί τέλους;»